Lietas Nr. 11355039914
Lietas arhīva Nr. KA04-0312-16/3

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2016.gada 1.martā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja, tiesnese L.Poļakova
tiesneši A.Uminskis un J.Tiltiņš
piedaloties prokurorei R.Briedei
atklātā tiesas sēdē Rīgā, Abrenes ielā 3, sakarā ar apsūdzētā /pers. D/, apelācijas sūdzību iztiesāja krimināllietu, kurā ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 19.oktobra spriedumu /pers. D/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 168.[1]pantā

konstatēja

Ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 19.oktobra spriedumu /pers. D/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 168.[1]pantā un sodīts ar piespiedu darbu uz 240 (divi simts četrdesmit) stundām, atņemot tiesības ieņemt amatus pašvaldības policijā uz 1 (vienu) gadu.

Ar spriedumu noteikts, ka /pers. D/ desmit darbdienu laikā pēc sprieduma spēkā stāšanās dienas nepieciešams reģistrēties Valsts probācijas dienesta struktūrvienībā pēc dzīves vietas.

/pers. D/ piemērotais drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā un papildus drošības līdzeklis – aizliegums tuvoties /pers. E/ un bērniem /pers. F/ un /pers. G/ tuvāk par 10 metriem, izvairīties no fiziska un vizuāla kontakta ar /pers. E/ un bērniem /pers. F/ un /pers. G/ un neizmantot nekādus sakaru līdzekļus vai informācijas nodošanas paņēmienus, lai kontaktētos ar augstāk minētām personām, aizliegums tuvoties un apmeklēt īpašumu /adrese A/, atstāti negrozīti līdz spriedums stāsies spēkā.

No pirmās instances tiesas sprieduma izriet, ka /pers. D/ ļaunprātīgi nepildīja nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, un proti:

Neskatoties uz to, ka ar 2014.gada 29.septembra Siguldas tiesas lēmumu lietā Nr.3-12/0031 par pagaidu aizsardzību pret vardarbību /pers. D/ tika noteikti vairāki aizliegumi, konkrēti:

-aizliegts /pers. D/ uzturēties īpašumā /adrese A/;

-aizliegts /pers. D/ satikties ar /pers. E/ un uzturēt ar viņu fiziskus vai vizuālos kontaktus;

-aizliegts viņam jebkurā veidā sazināties ar /pers. E/;

-aizliegts viņam satikties ar bērniem /pers. F/, dzim./datums A/un /pers. G/, dzim./datums B/;

-kā arī aizliegums tuvoties /pers. E/ un bērniem /pers. F/ un /pers. G/, kas tai skaitā, izrietēja arī no augstāk noteiktiem aizliegumiem un nosacījumiem, taču /pers. D/ vairākkārt pārkāpa viņam noteiktos aizliegumus un tātad ļaunprātīgi nepildīja tiesas uzliktos ierobežojumus, kas tika pieņemti un izsludināti, lai nodrošinātu pagaidu aizsardzību pret vardarbību gan abiem mazgadīgiem bērniem, gan viņu mātei /pers. E/.

Tā, /pers. D/, būdams informēts par 2014.gada 29.septembra tiesas lēmuma nosacījumiem jautājumā par pagaidu aizsardzības pret vardarbību noteikšanu un lēmumā iztirzātiem aizliegumiem, ignorējot tiesas noteiktos aizliegumus,

1) 2014.gada 10.novembrī pie Mālpils novada domes ēkas satikās ar mazgadīgo /pers. F/;

2) 2014.gada 7.decembrī plkst.14.00 no sava dienesta mobilā telefona piezvanīja uz /pers. E/ mobilo telefonu. Kad uz telefona zvaniem atbildēja abu mazgadīgais dēls – /pers. F/, /pers. D/, turpinot uzturēt mutisku kontaktu ar personu, uz kuru attiecās aizliegums sazināties, noskaidroja no viņa /pers. E/ atrašanās vietu. Pēc nepieciešamās informācijas iegūšanas, /pers. D/ ieradās /pers. E/ darba vietā SIA "/nosaukums A/" kokzāģētavas teritorijā, kur satikās ar abu mazgadīgiem dēliem un /pers. E/. Neskatoties uz

tiesas noteiktiem aizliegumiem tuvoties personām, ar kurām viņam bija aizliegts kontaktēties, /pers. D/ pieprasīja, lai mazgadīgais /pers. F/ dodas ar viņu uz atsevišķu sarunu, nolūkā radīt psiholoģisku spriedzi un ietekmēt bērnu viedokli par attiecībām ar māti, kuras ikdienas apgādībā bērns atradās, pēc kā, pieprasīja no /pers. F/ atgriezt viņam iepriekš iedoto naudu 50 euro, kas bija domāta uzturlīdzekļu segšanai;

3) 2014.gada 17.decembrī ap plkst.15.00, neskatoties uz tiesas noteiktiem aizliegumiem tikties ar saviem dēliem, /pers. D/ sagaidīja /pers. F/ pie Mālpils novada kultūras nama, kur savu personisko interešu apmierināšanai, nolūkā iegūt pašam nepieciešamās ziņas par bērnu mātes privāto dzīvi, izvaicāja bērnu par interesējošiem jautājumiem, un uzspiežot bērnam savu viedokli par /pers. E/, radīja bērnam nedrošības sajūtu un morālas dabas pārdzīvojumus.

Tādējādi, izmantojot bērnu savu interešu apmierināšanai un sniedzot bērnam izkropļotu informāciju par bērna māti, bļaujot, pieprasot sniegt viņam interesējošu informāciju, /pers. D/ radīja bērnam baiļu un nedrošības sajūtu, trauksmi un emocionālu ietekmēšanu, proti, turpināja pielietot psiholoģisku vardarbību pret personām, kurām tika piemērota pagaidu aizsardzība pret vardarbību no viņa puses.

Bez tam, /pers. D/, pretrunā tiesas nolēmumā noteiktiem aizliegumiem, regulāri turpināja realizēt emocionālos uzbrukumus personām, kurām ar tiesas lēmumu piemērota aizsardzība pret jebkāda veida vardarbību no viņa puses. Tā, neskatoties uz liegumu sazināties, tiesas noteiktā lieguma laikā, /pers. D/ turpināja vairākkārt sūtīt /pers. E/ īsziņas:

-2015.gada septembrī četras īsziņas ar jautājumu – kur vakaros tiks likti bērni, ar brīdinājumiem par inspekciju;

-2014.gada oktobrī divas īsziņas ar lūgumu satikties ar bērniem;

-2014.gada decembrī piecas īsziņas ar dažāda rakstura apsveikumiem;

-2015.gada janvārī trīs īsziņas ar dažāda rakstura novēlējumiem;

-2015.gada februārī īsziņa par savas taisnības meklēšanu;

-2015.gada 12.martā plkst.13.49 par to, ka deg viņas māja.

Bez tam, /pers. D/, ignorējot tiesas noteiktos aizliegumus, vairākkārt ar savu darba dienesta mašīnu sekoja /pers. E/ un viņas automašīnas kustībai. Vairakkārt un ilgstoši uzturējās vietās, kurām tiesa ar 2014.gada 29.septembra lēmumu aizliedza viņam tuvoties, tādējādi radot nepārtrauktu personu psiholoģisku ietekmēšanu un radot baiļu sajūtu, kā rezultātā /pers. E/ bija spiesta vērsties policijas iestādēs pēc palīdzības.

Pie šādiem apstākļiem, neskatoties uz tiesas kategoriskiem aizliegumiem tuvoties viņa bērniem un /pers. E/, aizliegumu tuvoties viņu dzīvesvietai, aizliegumiem jebkādā veidā, tai skaitā telefoniski vai citiem saziņas līdzekļiem kontaktēties ar minētām personām, /pers. D/ laika periodā no 2014.gada 10.novembra līdz 2015.gada 12.martam kopumā ne mazāk kā septiņas reizes pārkāpa tiesas noteiktos aizliegumus satikties, tuvoties un kontaktēties ar bērniem – /pers. F/ un /pers. G/, kā arī ar viņa māti /pers. E/, kā arī vairākkārt ar īsziņu starpniecību telefoniski turpināja sazināties ar /pers. E/, nosūtot viņai dažāda rakstura ziņojumus un turpināja realizēt psiholoģiskas ietekmēšanas pasākumus, proti, turpināja psiholoģisku vardarbību pret minētām personām.

Tādējādi, /pers. D/ apzināti un tīši nepildīja nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, tas ir ar viņam tiesas lēmumu uzliktos aizliegumus, bet ļaunprātīgi tos pārkāpa, kā rezultātā turpināja nodarīt morālas dabas pārdzīvojumus saviem mazgadīgiem bērniem /pers. F/ un /pers. G/, kā arī realizēja psihiskas dabas ietekmēšanu pret /pers. E/, kuriem ar tiesas lēmumu tika noteikta pagaidu aizsardzības pret vardarbību no viņa.

Ar savām darbībām apsūdzētais izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 168.^{1}pantā.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētais /pers. D/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Rīgas rajona tiesas 2015.gada 19.oktobra spriedumu un atcelt viņam piemēroto drošības līdzekli.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka 2014.gada 29.septembrī Siguldas tiesa pieņēma lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, pamatojoties uz 2014.gada 18.septembra /pers. E/ pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību. Tiesa nolēmusi:

- apmierināt /pers. E/ pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, pret /pers. D/;
- aizliegt /pers. D/ uzturēties īpašumā/adrese A/;
- aizliegt /pers. D/ satikties ar /pers. E/ un uzturēt ar to fizisku vai vizuālu saskari;
- aizliegt /pers. D/ jebkādā veidā sazināties ar /pers. E/;
- aizliegt /pers. D/ satikties ar bērniem /pers. F/, dzimušu /datums A/un /pers. G/, dzimušu /datums B/;
- aizliegt /pers. D/ netuvoties /pers. E/ un bērniem /pers. F/ un /pers. G/.

Apsūdzētais norāda, ka minētais tiesas nolēmums ir pretrunīgs un viennozīmīgi nav izpildāms, jo tiesa ar savu lēmumu uzliek par pienākumu tuvoties /pers. E/ un bērniem, kā arī neliedz sazināties ar bērniem, nenorādot saziņas veidu.

Ņemot vērā minēto, apsūdzētais uzskata, ka pirmās instances tiesa, taisot spriedumu, nav ņēmusi vērā, ka 2014.gada 29.septembrī Siguldas tiesas pieņemtais lēmums par pagaidu aizsardzību pret vardarbību ietver neizpildāmas prasības, kuras ir pretrunā viena otrai. Apsūdzētais, tiesas nolēmumu pielīdzinot likumam, norāda, ka tas nevar būt pretrunīgs. Līdz ar to apsūdzētais konstatē, ka viņam ar tiesas nolēmuma kļūdu ir radušās nelabvēlīgas tiesiskās sekas.

Tāpat apsūdzētais uzskata, ka pirmās instances tiesa pierādījumus vērtējusi virspusēji, neiedziļinoties lietas faktiskajos apstākļos, proti, norādot, ka 2014.gada 10.novembrī pie Mālpils novada domes ēkas satikās ar mazgadīgo /pers. F/, tiesa nav vērtējusi, ka satikšanās notikusi nejauši bērna vārda dienā, vietā kur apsūdzētajam nav aizliegts uzturēties un bērna māte savās liecībās nav cēlusi pretenzijas.

Vienlaikus /pers. D/ nepiekrīt spriedumā norādītajam, ka 2014.gada 7.decembrī plkst.14.00 piezvanīja uz /pers. E/ mobilo telefonu. Uz telefona zvanu atbildēja dēls /pers. F/. Ieradās SIA "/nosaukums A/" kokzāģētavas teritorijā, kur pieprasīja, lai mazgadīgais /pers. F/ dodas uz atsevišķu sarunu. Apsūdzētais uzskata, ka šajā gadījumā tiesa nav ņēmusi vērā, ka lēmumā par pagaidu aizsardzību pret vardarbību nav liegta saziņa jebkurā veidā ar bērniem. Līdz ar to viena no iespējām sazināties ar dēliem bijusi, zvanot uz /pers. E/ numuru cerībā, ka klausuli pacels kāds no bērniem, kas notika arī minētajā datumā. /pers. D/ uzskata, ka /pers. E/ jebkurā mirklī būtu varējusi atteikt zvanu, ja to būtu vēlējusies.

/pers. D/ norāda, ka apsūdzībā minētajā situācijā viņam nav bijis ļauns nodoms, bet ņemot vērā viņa rīcībā esošās ziņas, kuras ieguvis no saviem vecākiem, par to, ka viņa bērni un viņu māte atrodas finansiālās grūtībās un viņiem nav ko ēst, braucot garām SIA "/nosaukums A/" kokzāģētavai, nevis birojā, bet pie biroja, lūdza /pers. E/ atļauju nodot naudu un pārtikas produktus, kā arī vienojies par bērnu skolas un bērnudārza pusdienu apmaksu, neradot nekādus draudus. Apsūdzētais uzskata, ka nav izvērtēts jautājums, kādēļ /pers. E/, ja jutās apdraudēta, uzreiz nevērsās policijā.

Apsūdzētais nepiekrīt apstāklim, ka 2014.gada 17.decembrī ap plkst.15.00 pie Mālpils novada kultūras nama sagaidīja dēlu /pers. F/ ar nolūku iegūt nepieciešamās ziņas par bērnu mātes privāto dzīvi. Apsūdzētais norāda, ka minētajā situācijā tiesa nav ņēmusi vērā faktu, ka Mālpils novada kultūras nams atrodas vienā pagalmā ar apsūdzētā darba vietu un speciāla, ļaunprātīga tikšanās nav notikusi. Tāpat tiesa nav ņēmusi vērā apsūdzētā pratināšanas protokolā izklāstīto.

Par tiesas norādīto, ka, neskatoties uz liegumu sazināties tiesas noteiktā lieguma laikā, /pers. D/ turpinājis vairākkārt sūtīt /pers. E/ īsziņas, tiesa nav ņēmusi vērā apstākli, ka neviena no īsziņām nav sūtīta, lai radītu kādu emocionālu kaitējumu. Uz minēto norādot īsziņu saturs ar apsveikumiem un laba vēlējumiem, bet īsziņā par taisnības meklēšanu apsūdzētais /pers. E/ aicinājis uz saprātīgu izlīgumu. Par īsziņu ar tekstu ,,tava māja deg" apsūdzētais norāda, ka īpašumam /adrese A/kurā dzīvo /pers. E/ un bērni, viņš ir galvotājs kredītam, par kuru uzcelta māja. Līdz ar to viņš esot daļēji atbildīgs par īpašumu un īsziņa netika vērsta, lai emocionāli ietekmētu, bet rūpējies par īpašumu, kuram finansiāli ir līdzatbildīgs.

Apsūdzētais uzskata, ka tiesas konstatētais par to, ka /pers. D/, ignorējot tiesas noteiktos aizliegumus, vairākkārt ar savu darba dienesta automašīnu sekoja /pers. E/ un viņas automašīnas kustībai, kā arī vairākkārt un ilgstoši uzturējās vietās, kurām tiesa ar 2014.gada 29.septembra lēmumu viņam aizliedz tuvoties, ir nepamatoti. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka vienīgais uzturēšanās aizliegums /pers. D/ noteikts uzturēties īpašumā /adrese A/. Pārējā teritorijā ir iespējams brīvi pārvietoties un uzturēties. Sekošana /pers. E/ nav notikusi.

Vienlaikus apsūdzētais uzsver, ka /pers. E/ savās liecībās vairākkārt norāda, ka bērni vēlas parunāties ar tēvu un viņai nav bijušas pretenzijas, ka /pers. D/ satiekas ar bērniem.

Tāpat /pers. D/ norāda, ka pret viņu 2014.gada 18.septembrī uzsāktais kriminālprocess un administratīvā pārkāpuma lietvedība par vardarbību pret bērniem tika izbeigta, ko Rīgas rajona tiesa nav ņēmusi vērā.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. D/ uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību un lūdza atcelt pirmās instances tiesas spriedumu, taisot lietā jaunu spriedumu. Apsūdzētais norādīja, ka viņš saprata, ka tiesnese s 2014.gada 29.septembra lēmumā ir pieļauta pārrakstīšanas kļūda, bet uzskata, ka tiesai, uzzinot par kļūdu lēmums bija jālabo. Pēc spēkā esošā lēmuma redakcijas viņam tika aizliegts sazināties ar /pers. E/ nevis ar bērniem un netika aizliegts tuvoties /pers. E/ un bērniem.

Prokurore R.Briede lūdza noraidīt /pers. D/ apelācijas sūdzību un pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu, jo /pers. D/ būdams persona, kurai ir augstākā juridiskā izglītība, apzinājās kādu iemeslu dēļ tika taisīts lēmums par pagaidu aizsardzību pret vardarbību un viņam bija saprotama ar tiesas lēmumu uzlikto aizliegumu būtība. Neskatoties uz to viņš apzināti un ļaunprātīgi nepildīja tiesas lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību.

Iztiesājusi krimināllietu apelācijas instances tiesas sēdē, uzklausījusi procesā iesaistīto personu viedokļus, izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums nav atzīstams par tiesisku un pamatotu sekojošo iemeslu dēļ.

Saskaņā ar Krimināllikuma 168.[1]pantā noteikto kriminālatbildība iestājas tikai par ļaunprātīgu tiesas lēmuma nepildīšanu.

Secinājums par ļaunprātības kā noziedzīga nodarījuma pazīmes esamību ir izdarāms, ņemot vērā konkrēta noziedzīga nodarījuma ārējo izpausmi (svarīgi ir ne tikai tas, ka kāds aizliegums tiek pārkāpts, bet arī tas, kā tas tiek izdarīts), pārkāpuma izdarīšanas ilgumu (uz ļaunprātību norāda nodarījuma ilgstoša vai vairākkārtēja izdarīšana), likumpārkāpēja rīcības mērķtiecību (likumpārkāpējs ne tikai tīši veic kādu darbību, bet rīkojas nolūkā pārkāpt aizliegumu; likumpārkāpējs skaidri apzinās, ka viņa rīcība ir nepieļaujama un ir aizliegta ar tiesas nolēmumu, tomēr par spīti tam izdara pārkāpumu). *(Sk. Andrejs Judins. Nolēmuma par pagaidu aizsardzību pret vardarbību nepildīšana. Jurista Vārds-Žurnāls.25.02.2106.)*

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka nevar uzskatīt par ļaunprātīgu /pers. D/ rīcību, kad 2014.gada 10.novembrī pie savas darba vietas Mālpils novada domes, satiekot dēlu /pers. F/, viņš apsveica dēlu vārda dienā un uzdāvināja viņam naudu.

Pati cietusī pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka viņai ir saprotama apsūdzētā rīcība, jo bērnam ir vārda diena un tēvs nevarēja ar līkumu skriet projām, tāpēc par šo gadījumu viņa neziņoja un neizsaka sūdzības.

Pastāvot šādiem apstākļiem, apelācijas instances tiesa atzīst, ka minētais gadījums ir izslēdzams no /pers. D/ celtās apsūdzības, jo tiesas kolēģija nesaskata /pers. D/ 2014.gada 10.novembrī veiktajās darbībās nodomu izdarīt pārkāpumu.

Turklāt no apsūdzības ir izslēdzamas /pers. D/ inkriminētās darbības par 2014.gada decembrī nosūtītajām piecām īsziņām ar dažāda rakstura apsveikumiem, par 2015.gada janvārī trīs nosūtītajām īsziņām ar dažāda rakstura novēlējumiem.

/pers. D/ ir skaidrojis, ka viņš vēlējies atjaunot kopdzīvi ar /pers. E/, atgriezties ģimenē, nevarēja /pers. E/ un bērnus neapsveikt Ziemassvētkos un Jaunajā gadā, veltīt viņiem savus labos novēlējumus.

No /pers. E/ piederošā mobilā telefona apskates protokola izriet, ka trīs īsziņas ar novēlējumiem un piecas īsziņas ar apsveikumiem netiek atšifrētas, līdz ar to, nezinot minēto ziņojumu pilnu tekstu, tiesai nav pamata uzskatīt, ka arī šīs īsziņas ir sūtītas nolūkā turpināt emocionālu vardarbību un ļaunprātīgi nepildīt tiesas lēmumu.

Ar Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra lēmumu /pers. D/ tika aizliegts uzturēties īpašumā /adrese A/.

Pirmās instances tiesas spriedumā tika norādīts, ka /pers. D/ vairākkārt un ilgstoši uzturējās vietās, kurām tiesa ar 2014.gada 29.septembra lēmumu aizliedza viņam tuvoties.

Šāds /pers. D/ celtās apsūdzības formulējums ir nekonkrēts un neatbilst Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra lēmumā norādītajiem aizliegumiem.

Konstatējot, ka no /pers. D/ celtās apsūdzības ir izslēdzama virkne apstākļu, kas nav attiecināmi uz Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvu, apelācijas instances tiesa atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta

piektās daļas noteikumiem atzīst par nepieciešamu sniegt jaunu noziedzīga nodarījuma aprakstu.

Ievērojot to, ka lietā tiek sniegts jauns noziedzīga nodarījuma apraksts, kas savukārt atstāj iespaidu uz /pers. D/ saskaņā ar Krimināllikuma 168.[1]pantu nosakāmo sodu, apelācijas instances tiesa atzīst, ka minēto apstākļu dēļ pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams un lietā atbilstoši Kriminālprocesa likuma 520.panta pirmās daļas nosacījumiem taisāms jauns notiesājošs spriedums, jo lietas iztiesāšanas gaitā apsūdzētā vaina pārējā viņam celtajā apsūdzībā ir pierādīta.

/pers. D/ ļaunprātīgi nepildīja nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, un proti:

Neskatoties uz to, ka ar 2014.gada 29.septembra Siguldas tiesas lēmumu lietā Nr.3-12/0031 par pagaidu aizsardzību pret vardarbību /pers. D/ tika noteikti vairāki aizliegumi, konkrēti:

-aizliegts /pers. D/ uzturēties īpašumā /adrese A/;

-aizliegts /pers. D/ satikties ar /pers. E/ un uzturēt ar viņu fiziskus vai vizuālos kontaktus;

-aizliegts viņam jebkurā veidā sazināties ar /pers. E/;

-aizliegts viņam satikties ar bērniem /pers. F/, dzim./datums A/un /pers. G/, dzim./datums B/;

-kā arī aizliegums tuvoties /pers. E/ un bērniem /pers. F/ un /pers. G/, kas tai skaitā, izrietēja arī no augstāk noteiktiem aizliegumiem un nosacījumiem, taču /pers. D/ vairākkārt pārkāpa viņam noteiktos aizliegumus un tātad ļaunprātīgi nepildīja tiesas uzliktos ierobežojumus, kas tika pieņemti un izsludināti, lai nodrošinātu pagaidu aizsardzību pret vardarbību gan abiem mazgadīgiem bērniem, gan viņu mātei /pers. E/.

Tā, /pers. D/, būdams informēts par 2014.gada 29.septembra tiesas lēmuma nosacījumiem jautājumā par pagaidu aizsardzības pret vardarbību noteikšanu un lēmumā iztirzātiem aizliegumiem, ignorējot tiesas noteiktos aizliegumus,

1) 2014.gada 7.decembrī plkst.14.00 no sava dienesta mobilā telefona piezvanīja uz /pers. E/ mobilo telefonu. Kad uz telefona zvaniem atbildēja abu mazgadīgais dēls – /pers. F/, /pers. D/, turpinot uzturēt mutisku kontaktu ar personu, uz kuru attiecās aizliegums sazināties, noskaidroja no viņa /pers. E/ atrašanās vietu. Pēc nepieciešamās informācijas iegūšanas, /pers. D/ ieradās /pers. E/ darba vietā SIA "/nosaukums A/" kokzāģētavas teritorijā, kur satikās ar abu mazgadīgiem dēliem un /pers. E/. Neskatoties uz

tiesas noteiktiem aizliegumiem tuvoties personām, ar kurām viņam bija aizliegts kontaktēties, /pers. D/ pieprasīja, lai mazgadīgais /pers. F/ dodas ar viņu uz atsevišķu sarunu, nolūkā radīt psiholoģisku spriedzi un ietekmēt bērnu viedokli par attiecībām ar māti, kuras ikdienas apgādībā bērns atradās, pēc kā, pieprasīja no /pers. F/ atgriezt viņam iepriekš iedoto naudu 50 euro, kas bija domāta uzturlīdzekļu segšanai;

2) 2014.gada 17.decembrī ap plkst.15.00, neskatoties uz tiesas noteiktiem aizliegumiem tikties ar saviem dēliem, /pers. D/ sagaidīja /pers. F/ pie Mālpils novada kultūras nama, kur savu personisko interešu apmierināšanai, nolūkā iegūt pašam nepieciešamās ziņas par bērnu mātes privāto dzīvi, izvaicāja bērnu par interesējošiem jautājumiem, un uzspiežot bērnam savu viedokli par /pers. E/, radīja bērnam nedrošības sajūtu un morālas dabas pārdzīvojumus.

Tādējādi, izmantojot bērnu savu interešu apmierināšanai un sniedzot bērnam izkropļotu informāciju par bērna māti, bļaujot, pieprasot sniegt viņam interesējošu informāciju, /pers. D/ radīja bērnam baiļu un nedrošības sajūtu, trauksmi un emocionālu ietekmēšanu, proti, turpināja pielietot psiholoģisku vardarbību pret personām, kurām tika piemērota pagaidu aizsardzība pret vardarbību no viņa puses.

Bez tam, /pers. D/, pretrunā tiesas nolēmumā noteiktiem aizliegumiem, regulāri turpināja realizēt emocionālos uzbrukumus personām, kurām ar tiesas lēmumu piemērota aizsardzība pret jebkāda veida vardarbību no viņa puses. Tā, neskatoties uz liegumu sazināties, tiesas noteiktā lieguma laikā, /pers. D/ turpināja vairākkārt sūtīt /pers. E/ īsziņas:

-2014.gada septembrī četras īsziņas ar jautājumu – kur vakaros tiks likti bērni, ar brīdinājumiem par inspekciju;

-2014.gada oktobrī divas īsziņas ar lūgumu satikties ar bērniem;

-2015.gada februārī īsziņa par savas taisnības meklēšanu;

-2015.gada 12.martā plkst.13.49 par to, ka deg viņas māja.

Bez tam, /pers. D/, ignorējot tiesas noteiktos aizliegumus, vairākkārt ar savu darba dienesta mašīnu sekoja /pers. E/ un viņas automašīnas kustībai, tādējādi radot nepārtrauktu personu psiholoģisku ietekmēšanu un radot baiļu sajūtu, kā rezultātā /pers. E/ bija spiesta vērsties policijas iestādēs pēc palīdzības.

Pie šādiem apstākļiem, neskatoties uz tiesas kategoriskiem aizliegumiem tuvoties viņa bērniem un /pers. E/, aizliegumu tuvoties viņu dzīvesvietai, aizliegumiem jebkādā veidā, tai skaitā telefoniski vai citiem saziņas līdzekļiem kontaktēties ar minētām personām, /pers. D/ laika periodā no 2014.gada 10.novembra līdz 2015.gada 12.martam kopumā ne mazāk kā sešas reizes pārkāpa tiesas noteiktos aizliegumus satikties, tuvoties un kontaktēties ar bērniem – /pers. F/ un /pers. G/, kā arī ar viņa māti /pers. E/, kā arī vairākkārt ar īsziņu starpniecību telefoniski turpināja sazināties ar /pers. E/, nosūtot viņai dažāda rakstura ziņojumus un turpināja realizēt psiholoģiskas ietekmēšanas pasākumus, proti, turpināja psiholoģisku vardarbību pret minētām personām.

Tādējādi, /pers. D/ apzināti un tīši nepildīja nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, proti, ar tiesas lēmumu uzliktos aizliegumus, kurus ļaunprātīgi pārkāpa, kā rezultātā turpināja nodarīt morālas dabas pārdzīvojumus saviem mazgadīgiem bērniem /pers. F/ un /pers. G/, kā arī realizēja psihiskas dabas ietekmēšanu pret /pers. E/, kuriem ar tiesas lēmumu tika noteikta pagaidu aizsardzība pret vardarbību no viņa.

Ar savām darbībām apsūdzētais izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 168.[1]pantā.

Apelācijas instances tiesā /pers. D/ paskaidroja, ka uzzinot no savas mātes, ka /pers. E/ ar bērniem ir izveidojušās materiālā rakstura grūtības, 2014.gada 7.decembrī ieradās /pers. E/ darba vietā, kur ir runājis ar dēlu /pers. F/, nodeva viņam naudu, sarunāja par /pers. F/ skolas ēdināšanas un jaunākā dēla bērnu dārza apmaksāšanu. Ja /pers. E/ nevelējās sazināties ar viņu, viņa varēja neatbildēt uz mobilā telefona zvaniem. Īsziņas viņš nav sūtījis, lai emocionāli kaitētu /pers. E/.

Speciāli viņš nav sekojis /pers. E/ automašīnai, vienkārši viņi ir atradušies vienā vietā, no kuras ir viens ceļš līdz mājām, turklāt viņi dzīvo apdzīvotā vietā, kura nav liela pēc savas platības un varēja satikties nejauši. Par to, ka viņam celtā apsūdzība nav pamatota liecina apstāklis, ka tika izbeigta pret viņu ierosinātā administratīvā pārkāpuma lieta.

Pirmās instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. D/ norādījis, ka saprot kāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanā tiek apsūdzēts, savu vainu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 168.[1]pantā neatzina. Atzina, ka sūtīja īsziņas, kas nevienā gadījumā nav bijusi ļaunprātība. Neatzina ļaunprātību. Uzturēšanos īpašumā /adrese A/, neatzina. Satikās ar /pers. E/ nejauši, bez nolūka uzturēt fiziskus vai vizuālus kontaktus, pildīja tiesas lēmumu. Saprata, kas ir rakstīts tiesas lēmumā. /pers. E/ bija pie viņa (apsūdzētā) vecākiem un teica, ka nav ko ēst, tāpēc iedeva /pers. F/ 50 euro, siera rituli un biezpiena paku, kā arī vienojās, ka samaksās par skolu un bērnudārzu. Piekrīt, ka ir šo to pārkāpis, bet ne ļaunprātīgu motīvu vadīts. Bērni ir svarīgi, grib tikties ar viņiem. 2014.gada 10.novembrī pie Mālpils novada domes ēkas /pers. F/ gāja garām, pasveicināja, nevarēja pagriezt muguru savam bērnam un izlikties, ka nepazīst. Aprunājās ar dēlu, redzēja, ka viņam slikts garastāvoklis. Par 2014.gada 7.decembri, tad piezvanīja /pers. E/ un uz telefona zvanu atbildēja /pers. F/, tad aprunājās ar viņu. Kokzāģētavā ieradās braucot garām, redzēja /pers. E/ mašīnu un, ņemot vērā, ka /pers. E/ iepriekš apkārt sūdzējās, ka bērniem nav ko ēst, vilkt, iespēju robežās nolēma palīdzēt, iedodot 50 euro. Mierīgi ar /pers. E/ vienojās, ka bērnam tiks apmaksāts bērnudārzs, skolas pusdienas, kas arī nākamās nedēļas sākumā tika izdarīts. 2014.gada 17.decembrī ap plkst.15.00, pie kultūras nama, kur pretī atrodas dome ir viņa (apsūdzētā) darbavieta, /pers. F/ gāja garām, aprunājās ar viņu kā vienkārši ar savu dēlu. Tas, kā māte pēc tam tulko pēc saviem ieskatiem, tas ir viņas ziņā. Sūtīja īsziņas, jo uztraucas, kur bērni paliek, kas ar bērniem notiek. Zina, ka bērni pēc skolas aiziet pie vectēva un viņus paņem ap plkst.23.00 un plkst.24.00, bērni nevar izgulēties. Teica, ka griezīsies bāriņtiesā, to arī darīja. 2014.gada decembrī sūtīja piecas īsziņas ar dažāda rakstura apsveikumiem – apsveica Ziemassvētkos, Jaunajā gadā. Sūtīja īsziņas ar novēlējumiem, nesaskatīja tur nekādu ļaunprātību. 2015.gada 12.martā plkst.13.49 sūtīja īsziņu par to, ka deg cietušās māja, jo bija kūlas laiks un dūmi bija no tās puses, kad aizbrauca uz to pusi, degšana bija otrā upes pusē, rūpējās par /pers. E/ īpašumu, darba pienākumus pildot. Vienīgā vieta, kur aizliegums tuvoties, tas ir /pers. E/ īpašums, pārējās vietas nav bijušas aizliegtas. Par sekošanu, ja /pers. E/ uzskata, ka tā ir sekošana, tad dzīvo vienā novadā, ceļš ir viens, pa kuru visbiežāk braukā, to neuzskata par sekošanu. Par tiesas nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, tad tas tika pieņemts, bet vienlaicīgi, kad tika uzsākts kriminālprocess, lēmums tika izbeigts, arī administratīvā lietvedība tika izbeigta. Tiesas nolēmumam jābūt skaidram un saprotamam, bet nolēmuma daļā 6.punktā, kur tiesa, skaidri un gaiši uzliek par pienākumu tuvoties. Tad, kad arī tiesa uzzināja par šo kļūdu bija jāveic labojums un no tā brīža, kad veikts labojums, šis lēmums arī turpinātos. Saprata, ka ir pienākums tuvoties, nevis netuvoties. Īsziņa bija ar domu izlīgt, ierosināja izlīgt. Saprata, ka /pers. E/ vēlējās izlīgt. Piebraucot pie "Elvi", ieraudzīja /pers. E/, nekāpa ārā, lai /pers. E/ neizdomā visādas muļķības, kustība tika uzsākta vienlaicīgi. Saprata, ka /pers. E/ dodas mājas virzienā, tāpēc brauca veikala "Šokolāde" virzienā. Pieteikumu iesniedza, lai noņem aizliegumu. Strādā Mālpils novadā, pa visu Mālpils novada teritoriju brauc ar dienesta mašīnu. Viņa (apsūdzētā) dienesta pienākums ir saistīts ar uguns dzēšanu – pārbauda, kas noticis, ja ir iespējams paša spēkiem apdzēst, tad neziņo. Neziņoja 112 par ugunsgrēku. Drošības līdzeklis ir piemērots, piemērota uzturēšanās noteiktā dzīvesvietā ar papildus pienākumiem – aizliegts tuvoties /pers. E/, izvairīties no fiziska un vizuāla kontakta ar /pers. E/, aizliegts tuvoties un apmeklēt īpašumu. Zināja, ka nedrīkst tuvoties, bet to nav iespējams izpildīt, veicot darba pienākumus. Drošības līdzekli apstrīdēja ar iesniegumu prokurorei, tika izskatīts iesniegums. Tika grozīts daļēji uz iesnieguma pamata. Prasīja atcelt drošības līdzekli, bet izmainīja uzturēšanās vietu, noteica, ka var uzturēties divās vietās /adrese B/ un Sidgundā.

Cietusī /pers. E/ pirmās instances tiesas sēdē liecinājusi, ka 2014.gada 29.septembrī bija pieņemts lēmums, kurā bija noteikta viņas (cietušās) pagaidu aizsardzība, ar ko apsūdzētais nevar ne ar viņu (cietušo), ne bērniem sazināties. Pēc lēmuma saņemšanas, apmēram, mēnesi bija miers – ne redzēja, ne dzirdēja apsūdzēto. 2014.gada novembra beigās notika sēde bāriņtiesā, kur tika izskatīts jautājums par aizgādības tiesībām. 2014.gada 10.novembrī vecākais dēls /pers. F/ atnāca mājās un teica, ka nācis no skolas, saticis tēti, kurš apsveicis vārda dienā, iedevis naudu. Saprot, ka bērnam ir vārda diena, tēvs nevarēja ar līkumu skriet projām, par šo gadījumu neziņoja, neuzsāka sūdzības. Nākamā reize bija svētdienā, ar bērniem, iebrauca savā darba vietā – kokzāģētavā, zvanīja telefons, vecākais dēls pacēla klausuli, jo redzēja, ka tētis zvana, apsūdzētais jautāja, kur atrodas, dēls, teica kaut kur citur, stostījās, rezultātā nepagāja ilgs laiks, kad apsūdzētais atbrauca. Ienāca birojā, kur sēdēja viņa (cietusī) ar bērniem, aicināja bērnus uz sarunu. Apsūdzētais izgāja ar bērniem ārā parunāties, fiziski neko pasākt nevarēja, domāja, ja mierīgi aprunājas, kā nekā apsūdzētais sen nav redzējis bērnus, ja ir mierīgas sarunas, tad neiebilda, bet beigās visas diskusijas beidzās ar to, ka apsūdzētais pasaka bērniem, ka nodos bērnus krīzes centrā. Nākamā reize bija 2014.gada 17.decembrī, atradās darbā, zvanīja /pers. F/, uz to brīdi viņam bija 10 gadi, bērns raudāja, teica, ka nācis no skolas, ka tēti satika, kaut ko runāja, tētis teica, lai ierunā telefonā vai diktofonā, ka māte kūda dēlu pret tēvu. Nākamajā dienā 2014.gada 18.decembrī bija Administratīvās komisijas sēde, kur tika izskatīta lieta par /pers. D/ emocionālo vardarbību pret bērniem. Saprata, ka apsūdzētais vēlas pierādījumus, ka māte kūda bērnus pret tēvu. Pēc tam bija vairākas plānotas tikšanās, kas bija saistītas ar tiesas sēdēm Siguldā. Apsūdzētais sūtīja īsziņas ar novēlējumiem, apsveikumiem. Visas īsziņas paņēma policija, kopā ar labajām īsziņām bija arī sliktās. 2014.gada 12.martā Siguldas tiesā bija tiesas sagatavošanās sēde, kurā abi vienojās, ka izies mediācijas procesu par bērnu aizgādības jautājumiem. Pēc tiesas sēdes izgāja ārā, iekāpa mašīnā un braucot piefiksēja, ka apsūdzētais gaida, kad viņa (cietusī) izbrauks no stāvvietas. Aizbrauca uz vienu vietu, apsūdzētais pakaļ, brauca uz nākamo, apsūdzētais atkal sekoja. Tad, kad sekoja ar pašvaldības policijas mašīnu, zvanīja policijas iecirknim un teica, kāpēc seko pašvaldības policijas mašīna. Rakstīja iesniegumu, saņēma atbildi, ka personai tika izteikts rājiens. Ir bijušas vairākas tikšanās reizes. Mālpils ir maza pilsēta, centrā šad, tad paiet garām, pret to nav iebildumu, jo Mālpilī ir grūti izvairīties. 2015.gada 17.jūlijā bija gadījums, kad persona atradās pie viņas

(cietušās) mājas, nebija iebraucis pagalmā, bet daudzas reizes atradās uz ceļa, tas ir 50 metrus no mājas, vairākas reizes stāvēja, spīdināja mašīnas gaismas logā, saprata, ka tas ir /pers. D/, bērni satraucās. 2015.gada 17.jūlijā atbrauca paziņa un kopā ar bērniem brauca uz Siguldu, /pers. D/ sekoja, brauca blakus gar sāniem, lai apstājas, tā bija vairākas reizes, /pers. D/ pabrauca priekšā un piebremzēja, visi bija satraukti, /pers. D/ pusceļā uz Siguldu apstājās. Personai ir aizliegums uzturēties viņas (cietušās) īpašumā, cik ir redzējusi, tad apsūdzētais iebraucis nav, bet ir uzturējies uz valsts ceļa. Dēls /pers. F/ tika pratināts pirms lēmuma pieņemšanas par tiesisko aizsardzību. Bija saruna ar psiholoģi un bāriņtiesas pārstāvi, sarunas bija bez viņas (cietušās) klātbūtnes. Ir redzējusi, ka apsūdzētais pats iebrauca teritorijā dienas laikā, sauca parunāties, bija iebraucis gan policijas mašīnā, gan ar savu privāto. Mašīna neatradās uz viņas (cietušās) īpašuma, bet, kad apsūdzētais sarunājās ar bērniem, bērni atradās īpašumā. Apsūdzētais sauc bērnus aprunāties, ir tā, ka bērniem ir divējādas izjūtas, kad apsūdzētais runā normāli, bērni arī vēlas parunāties ar tēti, bet tad, kad tēvs sauc stingrā balsī, bērni baidās no tēva dusmām. Bērniem bailes rodas no tēva dusmām. Viens gadījums bija 12.martā, kad atbrauca pie sava tēva pēc bērniem, apsūdzētais ar policijas mašīnu stāvēja pie dzīvokļa logiem, viņa (cietusī) uzgāja dzīvoklī un redzēja pa logu, ka apsūdzētais stāv pie logiem. Domāja, ka /pers. D/ atkal sekos, zvanīja policijai un teica, ka apsūdzētais stāv pie logiem, ka neļauj braukt uz mājām. Nogāja lejā, pēkšņi no tumsas iznira apsūdzētais un sāka fotografēt. Nedomā, ka tas rada pozitīvas emocijas bērniem. Ar /pers. D/ ir šķīrusies jau divus ar pus gadus. 2012.gada rudenī sākās strīdi, palika emocionāli bail, nevarēja aiziet gulēt, jo apsūdzētais vaicāja visādus jautājumus uz greizsirdības pamata. Apsūdzētais sāka sūtīt pretīgas īsziņas, ko nevarēja paciest un teica apsūdzētajam, ka nevēlas nekādu kopdzīvi. Jo vairāk to teica, jo apsūdzētais kļuva dusmīgāks. Nevēlas, lai apsūdzētais sūta ne labās, ne sliktās īsziņas. Pēc lēmuma pieņemšanas, ar apsūdzētā izglītību, apsūdzētajam vajadzēja pirmajam saprast lēmuma būtību par aizliegumu. Dažas tikšanās bija ar labu nodomu, bet dažas tikšanās, visi draudi nav ar labu, tas ir ļaunprātīgi, tā ir emocionāla ietekme, ka bērniem draud, ka nonāks bērnu krīzes centrā. Sekošana ar mašīnu ir emocionāla vardarbība. Bērni ir satraukti, sēž mašīnā. Bija gadījums, kad tika konstatēts pārkāpums un tika uzsākta administratīvā lietvedība. Par sekošanu 2014.gada 12.martā, tad izbrauca no Siguldas tiesas un redzēja, ka /pers. D/ brauc pakaļ, piebrauca pie veikala ,,Elvi", apstājās, /pers. D/ arī iebrauca stāvvietā pretī, brauca projām, /pers. D/ atkal sekoja. Sekošanas gadījumi ir bijuši vairāki, vismaz kādi četri. Nekādu naudu nelūdza, ir vienošanās, ka apsūdzētajam jāmaksā 150 Ls katru mēnesi, tas arī tika darīts līdz 2014.gada septembrim. 2014.gada 25.novembrī bija iesniegusi prasību par uzturlīdzekļu piedziņu. /pers. D/ ir aizliegts saskarties, uzlikts aizliegums uzturēt jebkādus fiziskus vai vizuālus sakarus, fotografēšana ir skatu fotografēšana, tā ir emocionālā vajāšana. /pers. F/, bija pie psihologa, sāka iet jau no 2014.gada septembra, kad bija pirmie emocionālie uzbrukumi, pēc tam apmeklēja vizītes pie /pers. M/. /pers. F/ pats teica, ka gribētu iet pie /pers. M/ aprunāties, viņš bija iniciators. Bijušā laulātā mērķis nav saprotams, varbūt, vēlas atgriezties. /pers. D/ iejaucas personiskajā dzīvē. Pirms civillietas jau bija šķirti, bet /pers. D/ nāca, brauca pakaļ bērniem, bet šīs reizes beidzās ar bērnu raudāšanu, viņas (cietušās) telefona raušanu no rokām un apvainošanu. Apsūdzētais vairākkārtīgi baidīja bērnus, ka būs jauns tēvs, ka būs sliktāk dzīvot. /pers. D/ viņu (cietušo) nav sitis, bet bija gadījums, kad bija grūdiens, kad bija nokritusi uz grīdas. Tad, kad dzīvoja kopā /pers. D/ lietoja alkoholu katru dienu. Kādu laiku atpakaļ /pers. D/ teica, ka vēlas atjaunot attiecības. Visu laiku deva mājienus, kā arī tiešā tekstā teica, ka nevēlas saskarties, ka vēlas normālas cilvēciskas attiecības, nevēlas atjaunot ģimeni. Vēlas, lai bērni kontaktētos ar tēvu, lai palīdz, lai satiekas. Tad, kad pagājušajā gadā neielaidās sarunās ar apsūdzēto un viņš klāt netika, sākās viss caur bērniem.

Lieciniece /pers. M/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka strādā Mālpils sociālajā dienestā par psihologu. Pazīst gan /pers. E/, gan /pers. D/. /pers. D/ bija viņas (liecinieces) klients, personai bija attiecību problēmas, persona nāca sakarā ar šķiršanās jautājumiem. Strādāja ar /pers. D/ no 2012.gada oktobra līdz 2013.gada jūnijam. Konsultēšanās beidzās ar to, ka pateica, ka vajag ilgu darbu, ka vajag psihoterapeita palīdzību. /pers. D/ ir raksturīga hroniska un destruktīva uzvedība, kas var draudēt citiem, var izdarīt kaut kādas antisociālas darbības, nepakļauties noteikumiem. Raksturīga tāda privātuma, īpašnieciska kontrole, vēlme kontrolēt visu. /pers. D/ spēj adekvāti uztvert realitāti, visu saprot, bet ir kaut kādi impulsi un vēlme, kas liek pārkāpt aizliegumus. /pers. D/ nesaprot pats savas emocijas un grūti saprast citu cilvēku ciešanas, bet tas, ka saprot aizliegumus, tā ir, bet ir iekšējais spēks, kas dzen uz priekšu. Saskarsme ar /pers. F/ būtībā ir tāda, ka bija konflikts rudenī, ko aprakstīja /pers. E/, ka tētis bija ieradies, ka bērnus ķēris, vilcis mašīnā, tad puika jau bija nobiedēts, no tēva puses, tieši no tās uzvedības. Tika norādītas pazīmes, tramīgs skats pa logu, vai tētis ir šeit, vai tētis var ienākt kabinetā un /pers. F/ bija nobijies par mazo brāli, uz jautājumu, kāpēc baidās, ka tētis ienāks, atbildēja, ka tētis tā dara, pēkšņi izdomā un dara. Tas nebija vienīgais gadījums, ģimene jau ilgu laiku dzīvo bailēs, jo bērns uztraucas par mammu, par sevi un sūdzas, ka miegs traucēts, ka nav spēka, enerģijas, negrib mācīties. Tad, kad /pers. F/ nonāca pie viņas (liecinieces) septembrī, teica, ka bail no tēva, bailes no baisajām domām, kāpēc tēvs runā ļaunas lietas. Puika teica, ka tad, kad tētis dzēra bija labāk nekā tagad, kad nedzer. Pamats apmelot /pers. D/ nav. Kā psihologs saprata, ka bērns nemelo – parāda mīmika, žesti, var saprast vai bērnam iemācīts teksts vai nē, uzdodot dažādus jautājumus, var saprast. /pers. F/ bija patiesas emocijas, šaubu nekādu, ka nemelo, nebija. Kā psiholoģe saprata lēmumu, ka aizliegts tuvoties, jebkādi skatiena kontakti, ne redzēt, ne runāt, lēmumu nevar pārprast. Bija situācijas, kad persona ieradās pie viņas (liecinieces) kabinetā, kad nebija sarunāta konsultācija, uzdeva uzvedinošus jautājumus, teica, ka ies līdz galam. To "līdz galam" uztvēra tā, ja šis process nenotiks, kā persona domāja, tas varētu noslēgties diezgan drūmi. Saprata, ka jāuzmanās no personas, arī tiem, kas iesaistīti šajā procesā un izrāda pretestību. Brīdināja /pers. E/, lai ir uzmanīga pret dzīvību un drošību, var būt fiziska izrēķināšanās. Šī nebija tāda situācija, kad bērniem veidojas viedoklis no mātes. Ja ir emocionāla vardarbība pret sievu, tad ir emocionāla vardarbība pret bērniem, vēlme pagriezās bērnu virzienā, tā tika radīta no vīra un sievas savstarpējā kontakta. Sāka strādāt ar /pers. F/, ievērojot bērna intereses. /pers. E/ nekādus lūgumus šajā sakarā neizteica. Bija /pers. D/ ilggadējā kolēģe, kad sākās process par aizsardzības nepieciešamību, runāja par to ar /pers. D/, teica, lai apstājas, ka bērni tiek baidīti. /pers. D/ neredz pats

savu defektu. /pers. D/ ir tas cilvēks, kas spēj novilkt stingras robežas un iebaidīt, izmantojot bailes. Attiecībā par bērniem, tad ir labi, kamēr notiek pēc /pers. D/ prāta, tad ir rūpes. Tad, kad /pers. D/ bija viņas (liecinieces) klients, neredzēja neko tādu, lai /pers. D/ gribētu nodarīt pāri bērniem.

Lieciniece /pers. N/ pirmās instances tiesas sēdē norādīja, ka pazīst /pers. E/. Apsūdzēto pazīst, viņš strādā Mālpilī, katru dienu redz pie kultūras nama. 2014.gada 17.decembrī atnāca no skolas /pers. E/ vecākais dēls /pers. F/, raudāja, rokas trīcēja, viņa (lieciniece) nobijās un jautāja /pers. F/ kas notika. /pers. F/ teica, ka nāca no skolas, ka tēvs skrēja pakaļ pa parku, aizķēra aiz rokas, iedeva rokā diktofonu, pateica, lai diktofonā pasaka, ka māte noskaņo bērnus pret tēvu, teica, ka izrāvās un aizskrēja uz mājām. Pazvanīja /pers. E/, kura nomierināja /pers. F/. Otro reizi bija tā, kad /pers. E/ atbrauca pēc bērniem, tas bija vakarpusē, paskatījās pa logu un redzēja, ka piebrauca /pers. D/, bērni stāvēja pie loga un sāka raudāt, teica, ka atkal neliks mieru un brauks pakaļ. /pers. F/ teica, ka tēvs izsekos viņus. /pers. F/ teica, ka tēvs iedeva diktofonu rokās, lai ieraksta, ka māte kūdot bērnus pret tēvu. Bērniem ir bail no tēva, mūk pa gabalu. /pers. F/ stāstīja par tikšanās reizi ar /pers. D/. /pers. F/ kādreiz piezvana tēvam, kādreiz paceļ klausuli, kādreiz nē, saka, ka negrib runāt ar tēvu, ka viņam esot bail. Telefona zvani bija tajā pašā laikā, kad notika tikšanās, arī pēc jaunā gada.

Pirmās instances tiesas, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu sēdē nolasītas liecinieces /pers. N/ pirmtiesas procesā 2015.gada 20.februārī sniegtās liecības no kurām izriet, ka dzīvo kopā ar /pers. E/ tēvu. Ir zināms par Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra spriedumu, ar kuru /pers. D/ aizliegts sazināties, tikties, tuvoties /pers. E/, kā arī bērniem – /pers. F/ un /pers. G/. 2014.gada 17.decembrī bija mājās, pirms plkst.13.00 atnāca /pers. F/ un ļoti raudāja. /pers. F/ izstāstīja, ka pie Mālpils novada kultūras centra viņu sagaidīja tētis /pers. D/. /pers. D/ gribēja, lai /pers. F/ atzīstas, ka mamma kūdot viņu pret tēvu. Augstāk minēto sarunu /pers. D/ gribēja ierakstīt mobilajā telefonā, bet /pers. F/ atteica. Ejot projām /pers. F/ dzirdēja, ka /pers. D/ teica: "Ej dirst" un nosauca neglītā vārdā. /pers. F/ ļoti pārdzīvoja, jo bija ļoti nobijies. Piezvanīja /pers. E/un izstāstīja, ka /pers. F/ raud, tālāk ar /pers. E/ runāja /pers. F/un izstāstīja notikušo. 2015.gada februāra sākumā /pers. F/bija pie viņas (liecinieces). /pers. F/piezvanīja /pers. D/. Pēc sarunas ar /pers. D/, /pers. F/ izstāstīja, ka /pers. D/ gribēja, lai /pers. F/ aiziet pie viņa uz māju, sanes malku un nomazgā traukus, bet /pers. F/ atteicās (lietas 1.sējuma 21.-22.lapa).

Pēc liecību nolasīšanas pirmās instances tiesā lieciniece /pers. N/ uzturēja nolasītās liecības. Papildus norādīja, ka redzēja kā piebrauc apsūdzētā mašīna aiz /pers. E/. /pers. F/ teica, ka tētim ir fotoaparāts līdzi, gan jau nofotografēs.

Lieciniece /pers. P/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka pazīst /pers. D/ un /pers. E/. /pers. D/ ir darba kolēģis. /pers. E/ iepazina saistībā ar šo lietu, iepazina caur konfliktu un ģimenes strīdiem. Strādā par bāriņtiesas priekšsēdētāju. /pers. E/ iepazina augustā, kad uzaicināja, vai ieteica mēģināt atrisināt konfliktu savstarpēji vienojoties. /pers. E/ un /pers. D/ bija pie viņas (liecinieces) kabinetā, mēģināja vairākas stundas runāt, bija visādi piedāvājumi, risinājumi, un 2014.gada septembrī saņēma oficiālu iesniegumu no /pers. E/, līdz tam mēģināja bez tiesas iejaukšanās atrisināt situāciju.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu, pirmās instances tiesas sēdē nolasītas liecinieces /pers. P/ pirmstiesas procesā 2015.gada 14.jūlijā sniegtās liecības, no kurām izriet, ka darbs ar /uzvārds/ ģimeni sākās kopš 2014.gada augusta. Ir Mālpils novada domes bāriņtiesas priekšsēdētāja. Pie viņas (liecinieces) vērsās /pers. E/, piedāvāja abiem šķirtiem laulātiem ierasties. Saruna bija vairākas stundas. Jau sarunas gaitā no /pers. D/ puses nāca pa spirālei emociju gamma no vēlmes lūgt piedošanu līdz draudiem sabojāt ģimenei visu dzīvi. Notika vairākas tikšanās. Ģimenes šķiršanās notika 2013.gadā. Tajā laikā bija daži telefoniski signāli no /pers. E/ par /pers. D/ agresijas lēkmēm pret bērniem, bet vairāk pret /pers. E/ vērsti apvainojumi, par psiholoģisko spiedienu un vardarbību. Mēģināja līdz pat 2014.gada septembrim runāt ar /pers. D/ kā ar kolēģi, lai vestu pie prāta, jo situācija bija draudīga. No /pers. D/ agresija bija jūtama un arī draudējis /pers. D/ ir viņas (liecinieces) klātbūtnē, ka panāks, ka /pers. E/ nonāks slimnīcā, ka iznīcinās viņu, darīs sev galu. Par šo situāciju runāja ar vecāko dēlu /pers. F/. /pers. F/ ļoti pārdzīvo, nevar pieņemt, ka tētis mammu kaitina, negrib ar tēti kontaktēties. 2014.gada 15.septembrī no /pers. E/ saņēma iesniegumu ar lūgumu sniegt palīdzību bērnu aizstāvībai pret /pers. D/ emocionāliem uzbrukumiem. Ieteica /pers. E/ vērsties tiesā ar pieteikumu par pagaidu aizsardzību. Izvērtējot visus apstākļus, viennozīmīgi /pers. E/ ir pamats baidīties, /pers. D/ uzvedība apdraud gan viņas drošību, gan bērnu emocionālo stāvokli (lietas 1.sējuma 162.-164.lapa).

Pēc liecību nolasīšanas pirmās instances tiesas sēdē lieciniece /pers. P/ uzturēja nolasītās liecības. Papildus norādīja, ka mēģināja runāt ar /pers. D/. Sarunas laikā saprata, ka /pers. D/ ļoti nožēlo, atzīst savu vainu, teica, ka vairāk tā nedarīs, ka dara visu, lai atgūtu /pers. E/, tad pēkšņi uznāk naids, dusmas, teica, ka iznīcinās visu, teica, ja nebūs viņam, tad nebūs nekam. Zināja, ka ģimenē ir nesaskaņas jau pirms šķiršanās, jau 2013.gadā bija saruna ar /pers. D/. /pers. D/

atzina, ka dara nepareizi, ka labosies, ka vērsīsies pats pie ārsta. Palīdzības mērķis bija palīdzēt gan /pers. D/, gan /pers. E/, gan bērniem, jo bērni ir kopīgi. No sākuma bija iesniegums no /pers. E/, pēc tam /pers. D/ bija atnācis ar savu iesniegumu. Bija draudi, ka /pers. D/ iznīcinās /pers. E/, bērnus.

Lieciniece /pers. S/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka /pers. D/ ir

darba kolēģis pašvaldības policijā. /pers. E/ iepazina pēc tam, kad no bāriņtiesas atnāca vēstule. Pēc vēstules saņemšanas apsekoja /pers. E/ dzīvesvietu. Uz pārrunām nāca gan /pers. E/, gan /pers. D/. Sarunas laikā /pers. E/ izteica bažas par /pers. D/ uzvedību, par to, ka iepriekšējās kopdzīves laikā, kad apsūdzētais lietoja daudz alkohola, bija agresijas lēkmes, /pers. D/ bija vardarbīgs un tas bija bērnu acu priekšā. Visu šo un daudzu citu iemeslu dēļ, laulība bija šķirta. Sarunas laikā /pers. D/ atzina, ka ilgojas pēc /pers. E/ un bērniem, ka gribētu viņus atgūt. Uzskata, ka /pers. D/ ir nepieciešama psiholoģiskā palīdzība. Ir bijuši gadījumi, kad /pers. D/ ienāk pie viņas (liecinieces) kabinetā dusmīgs un agresīvs, pēc tam nomierinās. Ir brīži, kad sarunas laikā /pers. D/ ir normāls, bet sarunas laikā pasaka, ka brauks uz mājām un darīs galu. Apsūdzētais ir sarežģīta personība ar straujām garastāvokļa maiņām. Garastāvokļa maiņas ir acīmredzamas.

/pers. D/ teica, ka saprot lēmumu, aizliegumu, bet centīsies tikties, viņš saprot, ka nevar, bet grib redzēt, dara to apzināti. Pēdējās sarunas laikā, /pers. E/ teica, ka apsūdzētais mēģināja taranēt mašīnu, uzskata, ka tas ir apzināti un ļaunprātīgi.

Liecinieks /pers. T/ pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka strādā VP RRP Siguldas policijas iecirknī par Kārtības policijas inspektoru. /pers. D/ pazīst no akadēmijas laikiem. /pers. D/ strādā Mālpils pašvaldības policijā. Tika saņemts telefona zvans no /pers. E/, ka piebrauca /pers. D/ ar dienesta automašīnu un tiek traucēta viņas un bērnu atgriešanās mājās. Atbildēja, ka nav iespējams nosūtīt policijas ekipāžu, jo ekipāžas atrodas izsaukumā, ka vienīgais variants ir Mālpils pašvaldības policija, bet, tā kā tur strādā /pers. D/, tas nebija iespējams. /pers. E/ teica, ka centīsies nokļūt mājās pati, ko arī darīja. Sarunāja, ka sazvanīsies. Tad sazinājās ar /pers. E/, kura teica, ka ir mājās, pajautāja vai /pers. D/ vairs nedraud, cietusī atbildēja, ka nē. Pēc tā tika sazvanīts /pers. D/, teica viņam, ka nevar tuvoties /pers. E/. /pers. D/ teica, ka veic fotografēšanu, lai pierādītu to, ka sieva ar bērniem atrodas vēlu vakarā prom no mājām. Tad, kad /pers. E/ zvanīja, viņa izklausījās uztraukta, zvanu uztvēra nopietni. Pats zvanīja /pers. D/, lai noskaidrotu lietas apstākļus, kādēļ atrodas pie mājas, ja ir uzlikts aizliegums netuvoties, teica, ka par to draud krimināltatbildība, /pers. D/ paskaidroja, ka visu saprot, ka atrodas pieļaujamā zonā pie mājas. Zināja, ka /pers. D/ ir aizliegums kontaktēties ar bērniem un sievu jebkādā veidā. Netika nosūtīta ekipāža, jo visas ekipāžas bija izbraukumā, tiklīdz būtu ekipāža tā tiktu nosūtīta.

Pirmās instances tiesā tika pārbaudīti rakstveida pierādījumi, kas norādīti lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai un satur ziņas par faktiem. Apelācijas instances tiesa atzīst, ka minētie pierādījumi kopā un savstarpējā sakarībā ar cietušās un liecinieku liecībām pierāda /pers. D/ vainu viņam inkriminētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā:

- cietušās 2014.gada 18.decembra iesniegums Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Siguldas iecirkņa priekšniekam, kurā norādīts, ka /pers. D/ vairākkārt ir mēģinājis ar Siguldas tiesas lēmumu noteikto pagaidu aizsardzību pārkāpt. 2014.gada 7.decembrī ap plkst.14.00 /pers. D/ piezvanīja viņai (cietušai) no sava dienesta telefona un no dēla noskaidroja, ka ar bērniem atrodas viņas (cietušās) darba vietā un nekavējoties tur ieradās. 2014.gada 17.decembrī ap plkst.15.00 saņēma zvanu no raudoša dēla /pers. F/, kurš norādīja, ka /pers. D/ viņu sagaidīja pie Mālpils kultūras centra un sācis pratināt, lai atzīstas, ka mamma /pers. F/ kūdot pret tēti. Ļoti vēlas pārtraukt šo konfliktu, nevirzot pret /pers. D/ apsūdzības, jo baidās no tālākas agresijas, tomēr vēlas pasargāt bērnu no līdzīgiem emocionāliem uzbrukumiem (lietas 1.sējuma 5.lapa);

- Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra spriedums, ar kuru nolemts apmierināt cietušās pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību pret /pers. D/. Aizliegts /pers. D/ uzturēties īpašumā /adrese A/. Aizliegts /pers. D/ satikties ar /pers. E/ un uzturēt ar to fizisku vai vizuālo saskari. Aizliegts /pers. D/ jebkurā viedā sazināties ar /pers. E/. Aizliegts /pers. D/ satikties ar bērniem /pers. F/ un /pers. G/. Aizliegts /pers. D/ netuvoties /pers. E/ un bērniem /pers. F/ un /pers. G/. /pers. D/ brīdināts, ka policija veiks lēmuma izpildes kontroli, un, ja tiesas lēmums netiks pildīts labprātīgi, atbildētāju var saukt pie krimināltatbildības saskaņā ar Krimināllikumu (lietas 1.sējuma 6.-11.lapa);

- /pers. D/ 2014.gada 22.decembra pieteikums par pagaidu aizsardzības pret vardarbību atcelšanu, kurā norādīts, ka Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra lēmums ir pretrunīgs, pēc lēmuma faktiski nav liegtas tiesības tuvoties bērniem – /pers. G/ un /pers. F/. (lietas 1.sējuma 71.-72.lapa);

- Siguldas tiesas 2015.gada 22.janvāra lēmums, ar kuru nolemts noraidīt /pers. D/ pieteikumu par pagaidu aizsardzības pret vardarbību atcelšanu (lietas 1.sējuma 73.-76.lapa);

- Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2015.gada 30.marta lēmums, ar kuru noraidīts /pers. D/ pieteikums par pagaidu aizsardzības pret vardarbību atcelšanu (lietas 1.sējuma 79.-86.lapa);

- 2015.gada 17.marta VP RRP Siguldas iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas vecākās inspektores I.Uršuļskas ziņojums ar pievienotajiem fotouzņēmumiem, kurā norādīts, ka pirmstiesas izmeklēšanas gaitā noskaidrots, ka /pers. D/ vairākkārtīgi sūtīja īsziņas uz /pers. E/ mobilā telefona numuru. Šajā sakarā veikta /pers. E/ mobilā telefona apskate, kas 2015.gada 17.martā tika nofotografēts (lietas 1.sējuma 31.-33.lapa);

- 2015.gada 13.marta VP RRP Siguldas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektora kapteiņa /pers. T/ ziņojums, kurā norādīts, ka VP RRP Siguldas iecirknī 2015.gada 12.martā plkst.22.00 telefoniski vērsās /pers. E/, kura teica, ka atradās ar bērniem pie saviem vecākiem. Atrodoties tur, viņa pamanīja, ka /pers. D/ ar automašīnu viņu izseko un fotografē. Baidoties par /pers. D/ agresiju, /pers. E/ nolēma informēt policiju. Policijas iejaukšanos nevēlējās, un mājām mēģinās tikt pati. Plkst.22.15 /pers. E/ informējusi, ka tikusi līdz savai dzīvesvietai, bet, ka /pers. D/ automašīna atrodas pie viņas mājas. Veicot telefona zvanu, automašīna aizbraukusi (lietas 1.sējuma 48.lapa).

Pārbaudot lietā esošos pierādījumus, kas iegūti procesuālo darbību veikšanas rezultātā, pārkāpumus procesuālo dokumentu sastādīšanā un iegūto ziņu fiksēšanā apelācijas instances tiesa nav konstatējusi, līdz ar to minētie pierādījumi atzīstami par pieļaujamiem, ticamiem un attiecināmiem uz pierādīšanas priekšmetu šajā lietā.

Neskatoties uz to, ka apsūdzētais savu vainu ļaunprātīgā nolēmuma par pagaidu aizsardzību pret vardarbību nepildīšanu noliedz, apsūdzētajam inkriminētās darbības tādā apjomā, kādā to ir norādījusi apelācijas tiesa jaunajā noziedzīgā nodarījuma aprakstā, ir guvušas apstiprinājumu ar lietā savāktiem un tiesas izmeklēšanas laikā pārbaudītiem pierādījumiem.

Civilprocesa likuma 250.^{43}pantā ietvertais pagaidu aizsardzības pret vardarbību regulējuma ieviešanas mērķis ir radīt tiesisku mehānismu, lai personas personiskās tiesības būtu iespējams aizsargāt ar pagaidu procesuāliem līdzekļiem – personisko tiesību aizsardzības līdzekļiem.

/pers. D/ tika brīdināts, ka policija veiks lēmuma izpildes kontroli, un, ja tiesas lēmums netiks pildīts labprātīgi, atbildētāju var saukt pie krimināltatbildības saskaņā ar Krimināllikumu. /pers. D/ ir devis parakstu, ka ar Siguldas tiesas lēmumu 2014.gada 29.septembrī ir iepazinies (1.sējuma lietas 11.lapa).

Apelācijas instances tiesa secina, ka nav pamata neticēt cietušās /pers. E/ un liecinieces /pers. N/ sniegtajām liecībām, jo tās vienmēr ir bijušas konsekventas gan pirmstiesas, gan tiesas procesā. Turklāt, tās apstiprinās gan ar lietā esošiem pierādījumiem, gan ar lieciniekusniegtajām liecībām.

Apsūdzētais tiesas sēdēs liecinājis, ka pildīja Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra lēmumu un tikās ar bērniem, jo tiesa nolēmumā uzliek pienākumu tuvoties.

Krimināllietu tiesas kolēģija pievienojas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2015.gada 30.marta lēmumā norādītajam, ka gadījumā, ja apsūdzētais uzskatīja, ka tiesas lēmums ir pretrunīgs un nav izpildāms, viņam bija tiesības prasīt tiesas lēmuma izskaidrošanu.

Kā redzams no lietas materiāliem, tad apsūdzētais šādu skaidrojumu par Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra lēmumu nav pieprasījis, turklāt lietā tika iegūti pierādījumi, kas norāda uz to, ka /pers. D/ ir apzinājies, ka tā ir pārrakstīšanas kļūda un tiesas uzliktie aizliegumi to kopumā un savstarpējā sakarībā viņam bija saprotami.

Jau pirmās instances tiesa bija konstatējusi, ka personai ar augstāko izglītību, strādājot par pašvaldības policistu, Siguldas tiesas nolēmums bija saprotams un apsūdzētais saprata, ka viņam ir aizliegts ne tikai satikties, bet arī aizliegts tuvoties cietušajai un bērniem, un teikuma daļu "aizliegt netuvoties" /pers. D/ interpretējis pēc saviem ieskatiem, lai attaisnotu savu rīcību.

Tiesas ieskatā apsūdzētā liecinātais, ka rīkojās atbilstoši Siguldas tiesas lēmumam un tikās ar bērniem, ir apsūdzētā aizstāvības pozīcija, lai izvairītos no soda par izdarīto noziedzīgo nodarījumu.

Tas, ka apsūdzētajam bija saprotams tiesas lēmums netuvoties cietušajai un bērniem, apstiprinās ar /pers. T/ tiesas sēdē liecināto, ka tika saņemts telefona zvans no /pers. E/, ka atrodas ar bērniem vecāku dzīvoklī un pie mājas piebrauca /pers. D/ ar dienesta automašīnu. Pēc tā tika sazvanīts /pers. D/, teica viņam, ka nevar tuvoties /pers. E/. Zvanīja /pers. D/, lai noskaidrotu lietas apstākļus, kādēļ atrodas pie mājas, ja ir uzlikts aizliegums netuvoties, teica, ka par to draud krimināltatbildība, /pers. D/ paskaidroja, ka visu saprot, ka atrodas pieļaujamā zonā pie mājas.

Kā arī lieciniece /pers. S/ tiesas sēdē liecinājusi, ka apsūdzētais teica, ka saprot lēmumu par aizliegumu, bet centīsies tikties, saprot, ka nevar, bet grib redzēt bērnus, dara to apzināti.

To, ka apsūdzētajam bija saprotams tiesas lēmums par pagaidu aizsardzību pret vardarbību apstiprina arī /pers. P/ liecinātais, ka kopš 2014.gada augusta sākās darbs ar /uzvārds/ ģimeni. 2014.gada 15.septembrī n o /pers. E/ saņēma iesniegumu ar lūgumu sniegt palīdzību bērnu aizstāvībai pret /pers. D/ emocionāliem uzbrukumiem. Ieteica /pers. E/ vērsties tiesā ar pieteikumu par pagaidu aizsardzību. Mēģināja runāt ar /pers. D/. Sarunas laikā saprata, ka /pers. D/ ļoti nožēlo, atzīst savu vainu, teica, ka vairāk tā nedarīs, ka dara visu, lai atgūtu /pers. E/. /pers. D/ atzina, ka dara nepareizi, ka labosies.

Turklāt apsūdzība /pers. D/ celta nedz saistībā ar viņa tuvošanos /pers. E/ un bērniem, bet gan saistībā ar gadījumiem, kad viņš ir apzināti saticies ar dēlu /pers. F/, telefoniski sazinājies ar /pers. E/. ļaunprātīgi izmantojot iespēju turpināt emocionālo vardarbību.

Ja arī /pers. D/ nebūtu saprotams aizliegums tuvoties /pers. E/, /pers. F/ un /pers. G/, kas, protams neatbilst patiesībai, tad aizliegumu satikties ar /pers. E/, /pers. F/ un /pers. G/, jebkurā veidā sazināties ar /pers. E/ nepārprotami izriet no tiesas sprieduma, to nav iespējams tulkot savādāk, nekā tas ir norādīts tiesas nolēmumā un tieši šos aizliegumus ir pārkāpis /pers. D/.

Pats apsūdzētais pirmās instances tiesas sēdē liecināja, ka piekrīt, ka ir šo to pārkāpis, bet ne ļaunprātīgu motīvu vadīts.

Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka uz nodarījuma ļaunprātību norāda fakts, ka apsūdzētais ne vien tīši veica aizliegtas darbības un nepildīja viņam uzliktos aizliegumus, bet ar savu nodarījumu vēlējās demonstrēt, ka tiesas nolemto viņš neuzskata par sev saistošu un, neraugoties uz to, rīkosies pēc saviem ieskatiem. /pers. D/ rīcībā konstatējams ne tikai tiešs nodoms izdarīt kādu darbību, bet arī nepārprotama vēlme pārkāpt personai noteiktos uzvedības ierobežojumus, demonstrēt savu pārākumu. Rīkojoties ļaunprātīgi, /pers. D/ nav pieļāvis kļūdu saistībā ar tiesas nolēmumā noteikto – viņš saprata viņam noteikto uzvedības ierobežojumu apjomu un saturu un apzināti tos pārkāpa.

2014.gada 7.decembrī /pers. D/ nav saticis /pers. E/ un bērnus nejauši. Apsūdzētais apzināti meklējis iespēju ar viņiem tikties. 7.decembrī sameklējis ģimenes locekļus /pers. E/ darba vietā. /pers. D/ minētajā laikā uzturlīdzekļus bērniem nav maksājis, šādā veidā apzināti radot materiālās grūtības /pers. E/ un bērniem. Panācis satikšanos ar /pers. F/, izmantojot ģimenes materiālās grūtības, ar ieganstu it kā palīdzēt ģimenei materiāli. Konstatējot, ka nevar panākt bijušās sievas un bērnu piekrišanu atjaunot ģimenes attiecības, izmantoja tikšanas gadījumu kā iespēju psiholoģiski ietekmēt /pers. F/.

2014.gada 17.decembrī /pers. D/ apzināti sagaidīja /pers. F/, jo 18.decembrī bija paredzēta Administratīvās komisijas sēde un bija nepieciešams aizstāvēties pret viņam izvirzīto administratīvo pārkāpumu. Psiholoģiski iespaidojot dēlu un ignorējot bērna emocionālos pārdzīvojumus, kas saistīti ar apsūdzētā ļaunprātīgu rīcību, /pers. D/ vēlējies iegūt viņam vēlamo sarunas ierakstu, kas palīdzētu viņam izvairīties no administratīvās atbildības.

Tā cietusī liecinājusi, ka apsūdzētā sarunas ar bērniem beidzās ar to, ka teica, ka nodos viņus bērnu krīzes centrā. Pie kultūras nama deva vecākajam dēlam diktofonu, lai ieraksta sarunas ar māti. Apsūdzētais sauc bērnus aprunāties, ir tā, ka bērniem ir divējādas izjūtas, kad apsūdzētais runā normāli, bērni arī vēlas parunāties ar tēti, bet tad, kad tēvs sauc stingrā balsī, bērni baidās no tēva dusmām. Bērniem bailes rodas no tēva dusmām. Nedomā, ka tas rada pozitīvas emocijas bērniem. Dažas tikšanās bija ļaunprātīgas, tā ir emocionālā ietekme, kad bērniem draud, ka nonāks bērnu krīzes centrā. /pers. D/ vairākkārtīgi baidīja bērnus, ka būs jauns tēvs, ka būs sliktāk dzīvot.

Lieciniece /pers. M/ tiesas sēdē apstiprināja apsūdzētā emocionālo ietekmi pret bērniem, liecinot, ka saskarsme ar /pers. F/ bija par konfliktu rudenī, ko aprakstīja /pers. E/, ka tētis bija ieradies, ka bērnus ķēris, vilcis mašīnā, tad puika jau

bija nobiedēts, no tēva puses, tieši no tās uzvedības. Tika norādītas pazīmes, tramīgs skats pa logu, vai tētis ir šeit, vai tētis var ienākt kabinetā un /pers. F/ bija nobijies par mazo brāli. Uz jautājumu, kāpēc baidās, ka tētis ienāks, atbildēja, ka tētis tā dara, pēkšņi izdomā un dara. Ģimene jau ilgu laiku dzīvo bailēs, jo bērns uztraucas par mammu, par sevi un sūdzas, ka miegs traucēts, ka nav spēka, enerģijas, negrib mācīties. Tad, kad /pers. F/ nonāca pie viņas (liecinieces) septembrī, teica, ka bail no tēva, bailes no baisajām domām, kāpēc tēvs runā ļaunas lietas. Kā psihologs saprata, ka bērns nemelo, to parāda mīmika, žesti, var saprast vai bērnam iemācīts teksts vai nē. /pers. F/ bija patiesas emocijas, šaubu nekādu, ka nemelo, nebija.

Lieciniece /pers. P/ tiesas sēdē norādīja, ka par radušos situāciju runāja ar vecāko dēlu /pers. F/, kurš ļoti pārdzīvo un nevar pieņemt, ka tētis mammu kaitina, negrib ar tēti kontaktēties.

Pirmās instances tiesas sēdē apsūdzētais noliedzis, ka būtu sekojis cietušajai, liecinot, ka dzīvo vienā novadā ar cietušo, ceļš ir viens, pa kuru visbiežāk braukā un to neuzskata par sekošanu.

Tiesa netic apsūdzētā liecinātajam, jo tas neapstiprinās ar cietušās liecināto par to, ka 2014.gada 12.martā Siguldas tiesā bija tiesas sagatavošanās sēde, kurā abi vienojās, ka izies mediācijas procesu par bērnu aizgādības jautājumiem. Pēc tiesas sēdes izgāja ārā, iekāpa mašīnā un braucot piefiksēja, ka apsūdzētais gaida, kad viņa (cietusī) izbrauks no stāvvietas. Aizbrauca uz vienu vietu, apsūdzētais pakaļ, brauca uz nākamo, apsūdzētais atkal sekoja. Tad, kad sekoja ar pašvaldības policijas mašīnu, zvanīja policijas iecirknim un teica, kāpēc seko pašvaldības policijas mašīna. Rakstīja iesniegumu, saņēma atbildi, ka personai tika izteikts rājiens. 2015.gada 17.jūlijā atbrauca paziņa un kopā ar bērniem brauca uz Siguldu, /pers. D/ sekoja, brauca blakus gar sāniem, lai apstājas, tā bija vairākas reizes, /pers. D/ pabrauca priekšā un piebremzēja, visi bija satraukti, /pers. D/ pusceļā uz Siguldu apstājās. Arī 12.martā bija gadījums, kad atbrauca pie sava tēva pēc bērniem, apsūdzētais ar policijas mašīnu stāvēja pie dzīvokļa logiem, viņa (cietusī) uzgāja dzīvoklī un redzēja pa logu, ka apsūdzētais stāv pie logiem. Domāja, ka /pers. D/ atkal sekos, zvanīja policijai un teica, ka apsūdzētais stāv pie logiem, ka neļauj braukt uz mājām. Nogāja lejā, pēkšņi no tumsas iznira apsūdzētais un sāka fotografēt. Uzskata, ka sekošana ir emocionāla vardarbība, jo tiek satraukti bērni.

Cietušās liecinātais apstiprinās ar liecinieka /pers. T/ liecībām, ka bija telefona zvans no /pers. E/, ka pie mājas piebraucis /pers. D/ ar dienesta automašīnu. Teica, ka nav iespējams nosūtīt policijas ekipāžu. /pers. E/ teica, ka centīsies nokļūt mājās pati, ko arī darīja. Sarunāja, ka sazvanīsies. Tad sazinājās ar /pers. E/, kura teica, ka ir mājās, pajautāja vai /pers. D/ vairs nedraud, cietusī atbildēja, ka nē. Pēc tā tika sazvanīts /pers. D/, teica viņam, ka nevar tuvoties /pers. E/. /pers. D/ teica, ka veic fotografēšanu, lai pierādītu to, ka sieva ar bērniem atrodas vēlu vakarā, prom no mājām. Tad, kad /pers. E/ zvanīja, viņa izklausījās uztraukta, zvanu uztvēra nopietni. /pers. D/ paskaidroja, ka visu saprot, ka atrodas pieļaujamā zonā pie mājas. Zināja, ka /pers. D/ ir aizliegums kontaktēties ar bērniem un sievu jebkādā veidā.

Tas, ka apsūdzētais pārkāpa iepriekš minētās tiesas aizliegumu jebkurā veidā sazināties ar cietušo apstiprinās ne tikai ar cietušās liecībām, bet arī ar to, ka apsūdzētais tiesas sēdē nenoliedza īsziņu sūtīšanu un zvanīšanu cietušajai, liecinot. Arī ar 2015.gada 17.marta VP RRP Siguldas iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas vecākās inspektores I.Uršuļskas ziņojumu un /pers. E/ mobilā telefonā atrasto īsziņu fotoattēliem apstiprinās tas, ka apsūdzētais, neņemot vērā tiesas aizliegumu jebkādā veidā sazināties ar cietušo, sūtījis cietušajai īsziņas.

Tiesa netic apsūdzētā liecinātajam par cietušajai adresētās īsziņas "Tev māja deg" sūtīšanas it kā attaisnojošiem iemesliem. Pats apsūdzētais atzina, ka uz 112 nezvanīja. Tiesas ieskatā šāda veida cietušās emocionāla ietekmēšana ir saistīta ar ļaunprātīgas emocionālās vardarbības turpināšanu pret cietušo.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 124.panta piektās daļas noteikumiem apelācijas instances tiesa atzīst, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošies apstākļi uzskatāmi par pierādītiem, jo tiesas izmeklēšanā iegūtie pierādījumi izslēdz jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainu viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Apsūdzētā vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta. Tiesa konstatējusi visu objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu, kas nepieciešami, lai apsūdzētā darbības atzītu par noziedzīgu nodarījumu un nodarījums pareizi kvalificēts pēc Krimināllikuma 168.^{1}panta.

Tiesa atzīst, ka ar savu ļaunprātīgu rīcību /pers. D/ ir pārkāpis personas tiesības uz neaizskaramību, tiesības dzīvot drošā vidē un nebūt pakļautai vardarbības riskam.

Civilprocesa likuma 30.^{5}nodaļā uzskaitītajiem aizsardzības līdzekļiem pret vardarbību ir pagaidu raksturs – tos var piemērot gadījumos, kad tiesai ir iesniegta prasība un ir nepieciešamība līdz tās izskatīšanai pasargāt prasītāju no vardarbības, ko rada prasītāja tuvinieks. Prasību veidi, kad dod pamatu piemērot pagaidu aizsardzību pret vardarbību, ir uzskaitīti Civilprocesa likuma 250.^{43}pantā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.^{55} un 250.^{56} pantu pagaidu aizsardzību pret vardarbību ir iespējams noteikt arī pirms persona iesniegusi kādu no 250.^{43}pantā minētajām prasībām, šajā gadījumā tiesa nosaka termiņu prasības pieteikuma iesniegšanai, kas nevar būt ilgāks par vienu gadu. Iespēja piemērot pagaidu aizsardzību pirms prasības iesniegšanas tiesā nemaina civilprocesuālā tiesību institūta pamatmērķi – operatīvi nodrošināt personas interešu aizsardzību un nepieļaut vardarbības turpināšanu vai atkārtošanu līdz brīdim, kad civiltiesiskais strīds ir izskatīts pēc būtības un ar tiesas nolēmumu noregulētas personu tiesiskās attiecības.

Ar Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra lēmumu tika noteikts, ka /pers. E/ saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.^{43} pantu attiecīga prasība pret /pers. D/ jāceļ tiesā līdz 2014.gada 28.novembrim.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2015.gada 30.marta lēmumu tika atzīts, ka /pers. E/ tiesas noteiktajā termiņā ir cēlusi prasību pret /pers. D/ par uzturlīdzekļu piedziņu, līdz ar ko nepastāv pamats atcelt piemērotos pagaidu

aizsardzības pret vardarbību līdzekļus.

Turklāt tiesa ir norādījusi, ka no Siguldas tiesas 2014.gada 29.septembra lēmuma motīvu daļas un Siguldas tiesas 2015.gada 24.februāra vēstules Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Siguldas iecirkņa Kriminālpolicijas pārvaldei (1.sējuma lietas 53.lapa) izriet, ka /pers. D/ apstrīdētais aizliegums tulkojams kā aizliegums /pers. D/ tuvoties /pers. E/ un bērniem /pers. G/ un /pers. F/. Tiesu kolēģija noteikusi, ka gadījumā, ja /pers. D/ uzskata, ka lēmums ir pretrunīgs un nav izpildāms, viņam ir tiesības prasīt tiesas lēmuma izskaidrošanu, bet tas nevar būt par pamatu pagaidu aizsardzības pret vardarbību atcelšanai (1.sējuma lietas 85.lapa).

Ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 8.aprīļa spriedumu /pers. D/ prasība par uzturlīdzekļu piedziņu tika apmierināta un tika noteikts, ka pagaidu aizsardzība pret vardarbību ir spēkā 30 dienas pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Pārbaudot informāciju Tiesu informatīvajā sistēmā, konstatējams, ka spriedums ir stājies spēkā 2015.gada 29.aprīlī.

No /pers. D/ celtās apsūdzības izriet, ka viņš ir sūtījis četras īsziņas ar jautājumu – kur vakaros tiks likti bērni, ar brīdinājumiem par inspekciju 2015.gada septembrī, tas ir, pēc tam, kad bija izbeidzies pagaidu aizsardzībai noteiktais termiņš.

No cietušai /pers. E/ piederošā mobilā telefona Nokia C2-01 apskates protokola izriet, ka četras īsziņas ar jautājumu, kur liksi bērnus vakarā un brīdinājumi par inspekciju, ir saņemtas 2014.gada septembra mēnesī (1.sējuma lietas 28.lapa).

Tas nozīmē, ka /pers. D/ celtajā apsūdzībā un pirmās instances tiesas spriedumā ir pieļauta pārrakstīšanās kļūda, kuru apelācijas instances tiesa uzskatīja par iespējamu labot.

Kriminālprocesa likuma 455.panta trešā daļa noteic, ka tiesa var atzīt par pierādītiem no apsūdzības atšķirīgus noziedzīga nodarījuma faktiskos apstākļus, ja ar to nepasliktinās apsūdzētā stāvoklis un netiek pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību.

No krimināllietas materiāliem redzams, ka 2015.gada 15.jūlijā /pers. D/ ir saņēmis lietas materiālu kopijas un nekādu lūgumu pirms tiesas izmeklēšanas viņam nav. Līdz ar to /pers. D/ ir zināms apskates protokola saturs, pašam labi zināmi īsziņu sūtīšanas iemesli un apstākļi, kas nozīmē, ka viņa tiesības uz aizstāvību nevar būt pārkāptas, precizējot apsūdzībā viņam zināmus faktus.

Turklāt apsūdzība /pers. D/ celta 2015.gada 22.aprīlī, lēmums par krimināllietas nodošanu tiesai pieņemts 2015.gada 15.jūlijā, kas nozīmē, ka norāde uz to, ka īsziņas tika sūtītas 2015.gada septembrī ir tik acīmredzama pārrakstīšanas kļūda, kuras labošana nekādā ziņā nepasliktina apsūdzētā stāvokli.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka /pers. D/ norāde uz to, ka psiholoģe /pers. M/ nebija tiesīga sniegt atzinumu par dēlu /pers. F/ tā iemesla dēļ, ka ir konsultējusi pašu /pers. D/ nav atzīstams par pamatu liecinieces /pers. M/ liecību atzīšanai par nepieļaujamu pierādījumu. Apstāklis, ka Mālpils sociālā dienesta psiholoģe ir strādājusi gan ar /pers. D/, gan ar viņa dēļu /pers. F/ nav uzskatāms par pārkāpumu, kura dēļ psiholoģes sniegtais atzinums nevar tikt izmantots pierādīšanā. Lieciniece nav pārkāpusi profesionālās ētikas normas, jo nav sniegusi ziņas par faktiem, kas aizskartu /pers. D/ tiesības uz privāto dzīvi. /pers. M/ liecinātais pirmās instances tiesas sēdē pilnīgi sakrīt ar citu lietā nopratināto liecinieku sniegto informāciju par /pers. D/. Tiesa atzīst, ka liecinieces liecības ir objektīvas, korektas un patiesas. /pers. M/ sniegto liecību izmantošana /pers. D/ vainas pierādīšanā neveido Kriminālprocesa likuma 12.panta un 127.panta otrās daļas pārkāpumus.

Nosakot sodu, tiesa ņem vērā noziedzīgā nodarījuma raksturu, nodarīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, to, ka nepastāv ne atbildību mīkstinoši, ne atbildību pastiprinoši apstākļi. Tāpat ņem vērā, ka /pers. D/ ir pastāvīga dzīves vieta, viņš agrāk nesodīts, ilgstoši strādāja vienā darba vietā. Līdz ar to apelācijas instances tiesa atzīst, ka apsūdzētā sodīšana ir iespējama piespiedu darbu veidā.

Citu, sankcijā paredzēto pamatsodu piemērošanu, tiesa atzīst par soda mērķim un apsūdzētā personībai neatbilstošu.

Turklāt apelācijas instances tiesa atzīst, ka bez pietiekoša pamata pirmās instances tiesa ir piemērojusi /pers. D/ papildsodu – tiesību atņemšanu ieņemt amatus pašvaldības policijā.

Tiesa nav motivējusi papildsoda piemērošanu un nav atsaukusies uz Krimināllikuma 44.panta trešo daļu, kas apelācijas instances tiesas ieskatā būtu nepieciešams, jo Krimināllikuma 168.[1]panta sankcija neparedz papildsodu.

Krimināllietu tiesas kolēģija nesaskata likumīgu pamatu papildsoda piemērošanai /pers. D/.

/pers. D/ piemērotais drošības līdzeklis līdz stāsies spēkā spriedums, jo tas veicinās atturēt apsūdzēto no turpmākas emocionālas vardarbības pret ģimenes locekļiem.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 2.punktu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

Atcelt Rīgas rajona tiesas 2015.gada 19.oktobra spriedumu un taisīt lietā jaunu spriedumu.

/pers. D/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un sodīt ar piespiedu darbu uz 150 (viens simts piecdesmit) stundām.

/pers. D/ 10 (desmit) darbadienu laikā pēc sprieduma spēkā stāšanās dienas reģistrēties Valsts probācijas dienesta struktūrvienībā pēc dzīves vietas.

/pers. D/ piemēroto drošības līdzekli - uzturēšanās noteiktā vietā un papildus drošības līdzekli - aizliegums tuvoties /pers. E/ un bērniem /pers. F/ un /pers. G/ tuvāk par 10 metriem, izvairīties no fiziska un vizuāla kontakta ar /pers. E/ un bērniem /pers. F/ un /pers. G/ un neizmantot nekādus sakaru līdzekļus vai informācijas nodošanas paņēmienus, lai kontaktētos ar augstāk minētām personām, aizliegums tuvoties un apmeklēt īpašumu /adrese A/, atstāt negrozītus līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Krimināllietu departamentā Kriminālprocesa likuma 574.un 575.pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums pieejams 2016.gada 15.martā.

Krimināllietu tiesas kolēģijas tiesnese L.Poļakova

Tiesneši A.Uminskis

J.Tiltiņš